

0613 – 13. juni

Ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som kommer av Jesu Kristi tro. Fil 3: 9.

Når Paulus sier: «Når en døde for alle, så er de alle døde», da gjelder det også at hvis én har oppfylt loven for alle, så har de alle oppfylt loven. Apostelen sier jo uttrykkelig at Kristus er skapt under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven.

Én har oppfylt loven for alle. Vil jeg da være en kristen, tro og ære Sønnen på rett måte, så må jo mitt vitnesbyrd helt klart være: Jeg har fullkomment oppfylt loven. Jeg er fullstendig skyldfri. Ganske visst ikke i meg selv, ikke i egen person, men i min garantist, min stedfortreder Kristus.

Jeg var jo verd øyeblikkelig å kastes ut i det ytterste mørke, hvis ikke dette var mitt vitnesbyrd, hvis jeg ikke æret ham så høyt for all hans pine, at jeg i ham anså meg fullkomment rettferdig.

For hvis jeg ikke trodde og bekjente dette, ville det jo være som om jeg sa enten at han ikke riktig fullt ut hadde utført det oppdraget han hadde påtatt seg. Eller også at det ikke virkelig hadde skjedd for oss, men at det bare var noe han behøvde for seg selv. Og hva slags bekjennelse ville dette være for en kristen?

Tenk deg at en konges tjener har ødelagt kongens eiendom. For denne sin store skyld blir han fengslet. I inderlig barmhjertighet og medlidenhet med denne ulykkelige tjeneren går kongens sønn hen og betaler alt denne tjeneren skylder. Og i tillegg soner han den fengselstraffen tjeneren ble dømt til. Når så kongen også samtykker i dette, – hvordan skulle da samme gjeld og straff noen gang på ny kunne kreves av denne tjeneren?

Og hva skulle denne stakkars tjeneren gjøre? Skulle han ikke i inderlig takknemlighet og glede falle på sine knær for kongen og si: Du har gjort alle ting vel. Det er nok i all evighet slik du har ordnet det!

Ville det ikke være den største synd og skam hvis han fremdeles tenkte og sa: Ja, men jeg har jo ikke i egen person og med egne midler betalt min skyld. Hvordan kan jeg da være trygg for at jeg ikke fremdeles havner i fengsel? Ville ikke dette være det samme som å si: Hvem vet om dette er noe en kan stole på, det kongen og hans sønn har gjort?

Og nå står det altså uttrykkelig: «det som var umulig for loven, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse»! Og videre: «Født under loven, for å kjøpe dem fri som var under loven».

Det står altså at Gud sendte sin Sønn, for at han skulle utrette det som var umulig for loven. «Født under loven», –, da var han jo i vårt fengsel, «for å kjøpe dem fri som var under loven».

Dette er jo ikke noen drøm eller dikt. Men den evige guddommelige sannhet som hele Skriften fra verden ble til har åpenbart som summen av alt; at Gud gav sin Sønn som en Stedfortreder og Frelser.

Han sier jo selv om loven at «jeg er kommet for å oppfylle den». «Jeg helliger meg selv for dem, for at også de skal være helliget i sannheten». «Se, jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud. Ved denne viljen er vi blitt helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme én gang for alle».

Hva vil vi så gjøre med dette? Jovisst er det altfor mye, at Gud selv, for intet, skal gi oss hele oppfyllelsen av loven. Men Gud er jo i alle ting så altfor stor, så underlig og ubegripelig for oss.

Hva annet skal vi gjøre, enn bare som barn ta imot og takke. Med hjertets glede og kjærlighet til ham som har elsket oss først, benytte den herlige friheten. Og med barnets inderlige villighet elske og tjene vår nådige Far, og gjøre det gode vi får nåde til.

Men først og sist holde klart for oss at vår rettferdighet innfor Gud består i en annens gjerninger. En rettferdighet som består – uforminsket – også når vi selv er på det mest elendige. Og som gjør at våre synder ikke tilregnes oss.

Men, sier du, hva skal vi da gjøre når loven tukter oss på grunn av vår synd? Svar: Vi skal straks bare gi ham rett i at i vårt kjød bor det intet godt. Men også omgående vise ham hen til Kristus, som vår eneste rettferdighet, og si: «Der er den mannen som i mitt sted har oppfylt alt det jeg skulle gjort. Gå til ham, han er den som garanterer for meg. Han er født under loven, og har så visst ikke syndet».

Men lyder det så fortsatt at «du burde jo også selv være hellig, og gjøre det som er godt», så svar: Det er helt riktig. Og når det er spørsmål om mitt daglige liv, og jeg ferdes blant mennesker som trenger meg, så minn meg da om dette. Da vil jeg gjerne høre på deg.

Men når det nå er spørsmål om min rettferdighet innfor Gud, da gjelder ikke mine gjerninger, men en annens. Da gjelder verken mitt kristne liv eller min synd noe som helst. For da var jeg helt klart fortapt, hvis jeg skulle dømmes etter noe av dette. Nei, da har jeg en annens kristne liv og hans hellighet, renhet, en annens kjærlighet og gode gjerninger, – Guds Sønn, født under loven.

I dette spørsmålet vil jeg gjerne være en stor synder i meg selv, og ikke gå for å være noe annet. For at Kristus alene må være min rettferdighet.

Her sier jeg med Paulus: «Ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som kommer av Jesu Kristi tro».